

O poszukiwaniu szczęścia

„Posłaniec św. Antoniego z Padwy” 18(2013) nr 5, s. 18-19

Niemal całość ludzkiego działania można zawrzeć w jednym haśle: poszukiwanie szczęścia. Człowiek pragnie szczęścia na miarę swoich dyspozycji duchowych. Stąd u każdego rozumienie szczęścia będzie bardzo zróżnicowane. Dla jednych zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjalnych będzie już pełnią szczęścia, a dla innych miarą tego szczęścia będzie spełnienie swoich pragnień i aspiracji.

Pożądanie szczęścia

Dekalog stanowi pewną normę ludzkiego postępowania, Człowiek jednak widzi w nim swego rodzaju kajdany, które ograniczają jego dostęp do szczęścia. Wystarczy poddać krótkiej analizie poszczególne przykazania i motyw ich przekraczania, by przekonać się o tym, że za każdym grzechem stoi źle pojęte źródło szczęścia.

- I przykazanie: człowiek hołduje tym wartościom, które przynoszą mu wymierne szczęście tu i teraz. Stawia sobie bogów, którzy zaspokajają jego aspiracje i pragnienie spełnienia się w życiu doczesnym.
- II przykazanie: imię Boga, choć jest święte, w wielu przypadkach stanowi rękojmię osiągnięcia szczęścia od zaraz. Stąd tak często wzywane jest do czczych rzeczy.
- III przykazanie: odpoczynek, dzień wolny, oddanie się swoim sprawom- to synonimy szczęścia. Nakaz święcenia dnia Pańskiego, który dla większości ogranicza się do pójścia na Mszę świętą jest swoistym ograniczeniem wolności i zabieraniem czasu wolnego.
- IV przykazanie: rodzice tak często nie rozumieją już młodego pokolenia i jego potrzeby szczęścia. Stąd ograniczają młodych w wolności poszukiwania szczęścia na własną rękę.
- V przykazanie: śmierć drugiego człowieka może być szczęściem zabójcy. Nie zależnie, czy jest to odwet, nie chciane dziecko,

czy upragnione dziecko, którego powstanie okupione jest śmiercią wielu innych istnień ludzkich.

- VI przykazanie: zaspokojenie ciała, odnalezienie namiastek upragnionej „miłości” dla wielu jest szczęściem.
- VII przykazanie: pieniądze szczęścia nie dają, a jednak człowiek sięga po cudzą własność materialną i intelektualną, by zaspokoić swoje szczęście.
- VIII przykazanie: motywem wielu ludzkich słów, obmowy, kłamstwa, oszczerstwa także jest osiągnięcie osobistej satysfakcji i szczęścia.
- IX przykazanie: jego żona byłaby za mna szczęśliwsza, a i ja byłbym szczęśliwy.
- X przykazanie: gdybym miał to, co on – byłbym szczęśliwy.

Jak wiele można uczynić, by osiągnąć szczęście. Dla odrobiny subiektywnego i chwilowego szczęścia, człowiek zdolny jest złamać wszelkie zasady i popaść w stan niewoli grzechu.

Bóg źródłem szczęścia

Ludzkie szczęście ściśle wiąże się z nadzieją. Niemal całe ludzkie życie przepojone jest tą nadzieją, że osiągniemy szczęście nieprzemijające. Dla człowieka wierzącego głównym przedmiotem nadziei jest Bóg, który na wszystkich poziomach i we wszystkich wymiarach stanowi źródło ludzkiego szczęścia. W Nim bowiem spełniają się wszystkie oczekiwania człowieka: życie, zdrowie, względy dostatek, itd. Zabiegając o te wszystkie wartości, które mają dać szczęście człowiekowi, ostatecznie stajemy wobec Boga, który jest w mocy wyposażyć go w te upragnione dobra.

Ludzka egzystencja nie kończy się jednak na ziemskim bytowaniu. „Życie twoich wiernych zmienia się, ale nie kończy,” (*Prefacja o zmarłych*) – nasza nadzieja pełna jest nieśmiertelności. Tu właśnie dopełnia się ostateczne rozumienie chrześcijańskiej nadziei i szczęścia. Przejście z tego świata do wiecznej szczęśliwości jest ostatecznym wypełnieniem wszystkich ludzkich nadziei i końcem poszukiwania szczęścia, które znajduje on w Bogu.

Duch Święty pragnie ludzkiego szczęścia

Człowiek niczego bardziej nie pragnie niż szczęśliwego życia. Właśnie owo szczęście jest przedmiotem ludzkich pragnień. Człowiek jednak w swojej niewiedzy, naprawdę nie wie, gdzie leży jego szczęście, nie wie zatem również, czego naprawdę szuka. Wie, że szczęśliwe życie gdzieś istnieje, lecz nie wie, na czym ono polega.

Stąd potrzebuje on Ducha Świętego, którego pragnieniem jest dać człowiekowi prawdziwe szczęście. Zamiast zatem szukać szczęścia na własną rękę i według własnych wyobrażeń, skierujmy do Boga prośbę o wielkie dobra, a Duch Święty będzie się w nas modlił o to, co właściwe (por. SS, 11) – o szczęście trwałe i nieprzemijające, zgodne z Bożym upodobaniem.

***

Szczęśliwe życie poza Bogiem i Jego normami moralnymi nie istnieje. Człowiek w poszukiwaniu swego szczęścia powinien oprzeć się na Duchu Świętym, który pragnie obdarzyć człowieka prawdziwym szczęściem i dobrami, które zaspokoją jego potrzeby.